

Експансія. Кн.1. І прокинеться Левіафан

Джеймс С. А. Корі

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — О. Петік

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог. Джулі

«Скопулі» захопили вісім днів тому, і Джулі Мао нарешті змірилася з тим, що її пристрелять.

На це знадобилися всі вісім днів відтоді, як її замкнули в комірчині. Перші два вона не наважувалася поворухнутись, упевнена в серйозності намірів броньованих чоловіків, які запхнули її сюди. Ті кілька годин після абордажу, поки двигун корабля мовчав, вона плавала в невагомості й намагалася нічого не зачепити, легенько відштовхуючись од стін комірчини та скафандра, з яким ділила простір. Згодом корабель почав рухатись, і тяга надала Джулі ваги — вона нерухомо стояла, аж поки не зсудомило ноги, а тоді повільно сіла, притиснувши коліна до грудей. Пісяла просто в комбінезон, не зважаючи ані на теплу липку вогкість, ані на запах — непокоїлася тільки, що може послизнутися на мокрому та впасти. Не можна навіть пищати, щоб не видати себе. Пристрелять.

Третього дня спрага спонукала до дій. Корабель увесь шумів довкола неї. Стиха вібрували в інфразвуковому діапазоні реактор та двигун. Повсякчас шипіла гідравліка та гриміли сталеві засуви люків між палубами, коли ті розчахувались і зачинялись. Клацали важкі чоботи по металевому настилу. Вона дочекалася, поки будь-які звуки, що їх могла розчути, віддалилися, а тоді зняла скафандр із гачків та вклала на підлозі. Прислухаючись, чи ніхто не наближається, повільно розібрала скафандр і витягла контейнер із водою. Та вже застоялася — схоже, скафандр давненько не вдягали і не техобслуговували. Але Джулі взагалі нічого не пила ці кілька днів, і ота тепла глиниста вода із запасів скафандра виявилася найсмачнішою штукою в її житті. Їй довелося силувати себе не випити всю воду одним духом, аби тут же не виблювати.

Коли їй знову захотілося пісяти, вона витягла зі скафандра мішок сечоприймача і справила потребу туди. Тоді влаштувалася на підлозі — майже з комфортом, адже тепер її пом'якшував пухкий

скафандр — і замислилася, хто саме захопив її у полон: флот Коаліції, пірати... чи хтось ще гірший? Іноді вона засинала.

* * *

Самотність, голод, нудьга і брак місць для зберігання сечі зрештою підштовхнули її до спроби вийти назовні на четвертий день. Час од часу до неї долинали приглушені крики болю — десь поряд били чи катували її товаришів. Якщо викрадачі звернуть на неї увагу, то, певно, заберуть до інших. Не страшно. Нехай б'ють. Невелика ціна за можливість побачити людей.

Комірчина розташовувалася поряд із внутрішнім люком атмосферного шлюзу. Таке місце зазвичай нечасто навідують у польоті, хоча Джулі й небагато знала про конструкцію саме цього корабля. Вона розмірковувала: що говорити, як дати про себе знати? А коли нарешті почула кроки у свій бік, то просто відкрила рот, аби щодуху закричати: «Випустіть!» — і була здивована сухим хрипом, що натомість вирвався з горла. Ковтнула, рухаючи туди-сюди язиком і сподіваючись, що слина з'явиться. Спробувала закричати ще раз, та все одно спромоглася лише на безгучний шепіт.

Люди стояли просто за дверцятами її комірчини. Хтось щось стиха бурмотів. Джулі вже була занесла руку, щоби стукнути кулаком по дверцятах, коли нарешті розібрала слова.

«Ні. Будь ласка. Тільки не це».

Дейв. Механік з її захопленого корабля. Дейв, колекціонер відеороликів зі старих мультфільмів і знавець мільйона жартів, зараз блавав про щось слабким і позбавленим надії голосом.

«Ні, будь ласка, не треба», — казав він.

Шипить гідравліка, і клацають автоматичні засуви — внутрішній люк шлюзу від'їхав убік. Глухе гуп, ніби щось важке кинули всередину. Ще один клац, із яким внутрішній люк задріли. Повітря залишає зі свистом камеру.

Люди за дверцятами дочекалися завершення повного циклу механізмів шлюзу, а тоді пішли. Джулі не стала привертати їхню увагу стуком.

* * *

Вони вичистили корабель від усього підозрілого. Затримання флотом якоїсь із внутрішніх планет було поганим сценарієм, але вони готувалися до нього. Усі чутливі дані, що стосувалися ОПА, вони видалили і перезаписали згори фальшивий вахтовий журнал, часові мітки якого не викликали сумнівів. Дані, надто чутливі, аби їх довіряти комп'ютеру, капітан знищив сам разом із носієм. Коли нападники увійшли на корабель, команда могла вдавати невинних.

Але нападникам було байдуже.

Вони не запитували про вантаж чи ліцензії. Вони просто вдерлися, наче весь корабель належав їм, і капітан Даррен підібгав хвоста, ніби цуцик, який нашкодив у куточку. Усі решта — Майк, Дейв, Ван Лі — усі решта просто підняли руки та скорилися. Пірати, работоргівці чи ким вони були виштовхали їх із невеликого вантажного транспортного, що служив їй домом, у стикувальну трубу — не подбавши навіть про мінімальні захисні костюми. Лише тонка плівка майлару захищала їх від немилосердного ніщо: або молися, щоб вона не порвалася, або прощайся з легенями, якщо молитва не спрацювала.

Джулі теж корилася, поки ті мудакі не почали її мацати та здирати з неї одяг.

Вона п'ять років навчалася низькогравітаційному джю-джюцу, а тепер опинилася в закритому місці з нульовою гравітацією. Її нападники добряче постраждали. Вона навіть майже повірила, що може їх здолати, проте звідкись узявся кулак у металевій рукавиці та вгатив їй в обличчя. Тоді все стало як у тумані. Згодом були комірка і наказ пристрелити, якщо хоч пискне. А після того — чотири дні спроб не питати, поки її друзів десь там унизу катували і

поки одного з них викидали у відкритий космос.

Минуло шість днів, і все затихло.

Дрейфуючи між реальністю та уривчастими сновидіннями, вона лише невиразно усвідомлювала, як усі кроки, звуки розмов, клацання люків і майже нечутне гудіння реактора поступово сходили на тишу. Коли двигун завмер, разом із ним умерла і сила тяжіння; Джулі раптово випірнула з-за штурвала свого старого перегонного пінаса, яким ганяла уві сні, назад у комірчину — тут вона невагомо плавала над підлогою, м'язи обурено вищали, перш ніж стали поступово розслаблятися.

Вона підтягнулася до дверцят і припала вухом до холодного металу. Паніка, що трусила нею, вляглася, коли Джулі розчула тихий шелест вентиляційних помп. Корабель усе ще мав повітря й електрику — проте двигун мовчав, до того ж ніхто не ходив, не розмовляв і не відчиняв люки між палубами. Можливо, всі члени команди зібралися щось обговорити. Чи святкують щось на іншій палубі. Або в машинній залі, ремонтують щось серйозне.

Цілісінький день вона чекала і прислухалася.

На сьомий день допила останній ковток із запасів води. За двадцять чотири години вона не вловила жодних ознак руху, скільки сягав її слух. Виколупала зі скафандра шматок пластику і жувала його, аж доки в неї не з'явилося трохи слини; тоді зайшлася криком. Вона репетувала стільки, скільки вистачало голосу.

Нікого.

На восьмий день змирилась із тим, що її пристрелять. Вода закінчилася два дні тому, а мішок сечоприймача був повний уже чотири. Вона розвернулася обличчям до дверцят, притулилася спиною до стіни, вперлася руками в бічні стінки і щосили вдарила обома ногами. Ноги зсудомило так, що мало не знепритомніла. Та лише скрикнула від болю.

«Дуринда», — вилаяла себе. Зневоднення. Вісім днів майже без руху — достатньо, щоб м'язи почали атрофуватися. Могла принаймні розминатися.

Вона масажувала затерплі м'язи, поки не прибрала всі вузли, а тоді почала розминку, зосереджуючи усю увагу на відчуттях, ніби була знов у дождю. Відновивши контроль над тілом, ударила ще раз. І знов. І знову, поки світло не стало пробиватись крізь щілини з країв. І знову, поки дверцята не погнулися так, що сполучалися з комірчиною лише трьома завісами й засувом.

І ще один, останній, раз — так, що засув більше не тримався в пазі, й дверцята відхилилися.

Джулі вистрибнула з комірчини з піднятими перед собою руками, готова набути страхітливого або настрашеного вигляду — залежно від того, який виявиться доречнішим.

На палубі не було ні душі: шлюз, комірчина зі скафандром, у якій вона пробула останні вісім днів, з пів десятка точнісінько таких комірчин. Нікого. З комплекту ПКД вона видобула магнітну трубу підходящого для розбивання голів розміру, а тоді спустилася драбиною на палубу рівнем нижче.

І тоді ще рівнем нижче, і ще. Особисті каюти екіпажу — в усіх зразковий, майже спартанський порядок. У їдальні — сліди боротьби. Лазарет — нікого. Торпедні шахти. Нікого. Комунікаційна рубка — без людей, термінал зв'язку знеструмлений і заблокований. Деякі монітори ще виводили показники сенсорів, але на жодному з них не було ознак «Скопулі». Нутрощі знову скрутило панікою. Палуба за палубою, каюта за каютою — жодних ознак життя. Щось сталося. Витік радіації. Отруєне повітря. Примусова евакуація. Цікаво, чи зможе вона пілотувати корабель самотужки?

Утім, якби всі евакуювалися — хіба вона не почула б, як вони проходять крізь шлюз?

Джулі дісталася останнього палубного люка, що вів до машинної зали, і зупинилася, коли той не відчинився автоматично. Червоний вогник на панелі керування давав знати, що відсік замкнено зсередини. Вона знову замислилася про радіацію та відмову апаратури. Та якби щось таке сталося — навіщо замикатися зсередини? Та й зрештою, вона пройшла через купу настінних індикаторів, жоден із них не видавав попередження. Ні, не радіація. Щось інше.

Тут безлад був більшим. Криваві сліди. Розкидані інструменти та коробки... Що б не сталося, це сталося тут. Чи, точніше, почалося тут. А закінчилося за тим люком.

Їй знадобилося дві години, газовий пальник та лом із механічної майстерні, щоб розрізати люк до машинної зали. Гідравлічні помпи відмовили, тож довелося вручну відчиняти люк. Тепле, вологе повітря, що вирвалося їй назустріч, відгонило лікарнею, але без антисептика. Металевий запах, від якого нудило. Отже, це місце тортур. Тут будуть її друзі — побиті або й розрізані на шматки. Джулі взяла в руки гайковий ключ і подумки запряглася розбити ним принаймні одну голову, перш ніж її вколошкають. А тоді попливла донизу.

Машинна зала виявилася величезною — зі склепінням, як у соборі. Термоядерний реактор по центру нависав над рештою приміщення. З ним було щось не так. Вона очікувала побачити шкали, монітори та обшивку — натомість серцевину реактора вкривав шар речовини, схожої на грязюку. Джулі поволі спускалася до неї, все ще тримаючись за драбину однією рукою. Дивний запах забивав усе.

Грязюка запеклася довкола реактора в химерну небачену структуру. Її пронизували трубки — немов вентиляційні шахти чи жили. Деякі з цих трубок пульсували. Отже, це не грязюка.

Це жива плоть.

Відросток цієї штуки повернувся в її бік. Порівняно з усім організмом він був не більший за палець на нозі, за мізинець. Це була голова капітана Даррена.

— Допоможи, — мовила вона.

• • •

Далі — у повній книжці «Експансія. Кн.1. І прокинеться Левіафан».

nashaknyga.com.ua